

POSTANOWIENIE

Dnia 24 sierpnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 sierpnia 2012 r.,

sprawy **N. W.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 2 sierpnia 2011 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego

z dnia 7 kwietnia 2011 r.,

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwalnia skazanego N. W. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 2 sierpnia 2011 r. , zmienił, tylko co do wynagrodzenia obrońcy z urzędu, wyrok Sądu Rejonowego z dnia 7 kwietnia 2011 r., wydany w sprawie /.../, którym N. W. za czyn zakwalifikowany z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 k.k. skazany został na karę trzech lat pozbawienia wolności i grzywnę.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść skazanego wniósł jego obrońca i, zarzucając „rażące naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 280 § 1 k.k. poprzez błędną jego wykładnię mającą postać przyjęcia, iż przystąpienie z zamiarem kradzieży rzeczy do czynności sprawczej może być zakwalifikowane jako rozbój w sytuacji, gdy sprawca wbrew woli pokrzywdzonej i przyjętemu sposobowi obrony kontynuował próbę kradzieży należącego do niej przedmiotu”, wniósł o chylenie wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o oddalenie kasacji obrońcy jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., i jako taka została oddalona, natomiast skazany, na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Obrońca formułuje zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy prawa materialnego, wyrażając ocenę, że sąd ten dokonał błędnej wykładni przepisu art. 280 § 1 kk. Jednakże zarówno z samego sformułowania tego zarzutu, jak i uzasadnienia kasacji wynika, że, zdaniem obrońcy, Sądy obu instancji dokonały błędnych ustaleń, gdyż ten sprawca tej kradzieży nie stosował wobec pokrzywdzonej przemocy. Jest to zatem zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który w kasacji w ogóle jest niedopuszczalny (art. 523 k.p.k.). Tak właśnie zarzut został ujęty w apelacji tego samego obrońcy. Jeżeli jednak zarzut kasacji rozumieć w ten sposób, że, zdaniem obrońcy, Sąd odwoławczy nieprzekonująco odniósł się do zarzutu apelacji (art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433

k.p.k.), to również taki zarzut należy uznać za oczywiście bezzasadny. Sądy obu instancji, z odwołaniem się do zeznań pokrzywdzonej i dwóch świadków, zasadnie uznanych za wiarygodne, czego zresztą obrońca w toku całego postępowania nie kwestionował, ustalił, że N. W., realizując powzięty zamiar kradzieży, zastosował wobec pokrzywdzonej przemoc. Jeżeli tak, to zasadnie zostało przyjęte, że bez względu na to, czy przemoc była stosowana od początku realizowania zamiaru zabrania rzeczy w celu przywłaszczenia, czy dopiero w trakcie realizacji tego zamiaru, to w każdym wypadku takie zachowanie sprawcy, podjęte z takim zamiarem, wypełnia znamiona przestępstwa określonego w art. 280 § 1 k.k. – tak jak w tym wypadku w związku z art. 13 § 1 k.k. Wszystko to prowadzi do wniosku, że orzeczenia obu Sądów są w pełni trafne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.